మిస్ జూలీ కథ

మిస్ కె. మధుబాల

"మరో గ్లాసు పట్రావే!" అన్నాడు రిటైర్డ్ తాశీల్దార్ రంగారావు.

"ఎందుకండీ? గ్లాసులు కడగలేక చస్తున్నాను. ఎంత వెతికినా పనిమనిషి దొరకడంలేదు" అంది అతడి భార్య సావిత్రి.

"నా గ్లాసులు నేనే కడుక్కుంటాలే" అన్నాడతను విసుగ్గా.

ఆమె లోపలకు వెళ్ళి మరో గ్లాసు తెచ్చి అతడికిచ్చింది. గ్లాసులోని వేడి కాఫీని మరో గ్లాసులోకి పోసి అతడు చల్లార్చుకున్నాడు. కాఫీని సేవిస్తూ సిగరెట్ వెలిగించాడు.

ఎదురుగా సోఫాలో కూర్చుని సావిత్రి కాఫీ తాగుతోంది.

రంగారావు రిటైరయి సంవత్సరం దాటింది. ఒక కొడుకు అమెరికాలో వున్నాడు, మరో కొడుకు

దుబాయిలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. ఇద్దరు కూతుళ్ళకూ పెళ్ళిళ్ళు అయిపోయాయి. ఇటుపైన ఆ దంపతులకు యే బాధ్యతలూ లేవు.

స్వంత ఇంట్లో సుఖంగా జీవిస్తున్నారు. ప్రతి నెలా పెన్షన్ వస్తుంది. బాంక్ డిపాజిట్లనుంచి వడ్డీవస్తుంది. దేనికీ లోటు లేకుండా వాళ్ళ జీవితాలు సాగిపోతున్నాయి.

"అమ్మా!" ఎవరో పిల్చారు.

"ఎవరది?" అడిగింది సావిత్రి.

"ఎవరో పిలుస్తున్నారు. బయటకు వెళ్ళి చూడు!" అన్నాడు రంగారావు.

ఆమె బయటకు వెళ్ళింది. ఒక స్త్రీ బయట నిలబడి ఉంది. ఆమె వంక సావిత్రి సూటిగా చూసింది.

"ఎవరు నువ్వు? నీకేం కావాలి?" అడిగింది సావిత్రి.

"నేను పల్లెటూరునుంచి వచ్చానమ్మా. మీ రేదేనా పని సే చేసుకుంటూ బతుకుతాను" అందా స్త్రీ.

"నీ పేరు?"

"మల్లిక."

"ఏ వూరు మీది?"

"మండపేటమ్మా."

"ఈ పట్నానికెందు కొచ్చావు?"

"పల్లెటూళ్లో బతక లేకమ్మా."

"మా ఇంట్లో పనిమనిషిగా ఉంటావా?"

"ఉంటానమ్మా."

"ఎంత జీతం కావాలి?"

"మీ రే చెప్పండమ్మా."

"నెలకు 30 ఇస్తాను. నేను చెప్పిన పనులన్నీ

చెయ్యాలి."

"చేస్తానమ్మా."

సావిత్రి సంతోషించింది. ఇంత కాలానికి తనకొక పనిమనిషి దొరికింది!

"ఈ పట్నంలో నీకెవ్వరూ లేరా?"

"లేరమ్మా."

"అయితే నువ్వు యెక్కడుంటావు?"

"మీరు పనిస్తే ఇక్కడే వుండి వరండాలో పడుకుంటానమ్మా."

"వుండు, మా వారితో మాట్లాడి వస్తాను" అని సావిత్రి లోపలకు వెళ్ళింది.

రంగారావు ఆమెవైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు.

"పనికోసం ఒక ఆడది వచ్చింది" అందామె.

"వెతుకుతున్న తీగ కాలికి తగిలిందన్నమాట!" అన్నాడతను.

"పల్లెటూరిది. మంచిదానిలా వుంది. ముప్ఫయి ఇస్తానంటే ఒప్పుకుంది."

"వెంటనే ఆమెను పనిలో చేరమను. నువ్వు ఆలస్యం చేస్తే యెవరో ఆమెను యెత్తుకుపోతారు" అన్నాడు రంగారావు.

ఆమె బయటకు వెళ్ళింది.

"మల్లికా, నువ్వు వెనక్కు రా!"

"అలాగేనమ్మా."

సావిత్రి లోపలనుంచి వెనకవైపుగా వెళ్ళింది. మల్లిక అక్కడ సిద్ధంగా ఉంది.

"మొదట్లో ఈ కాఫీ తాగు. తర్వాత పని ప్రారంభించొచ్చు" అంది సావిత్రి.

ఆమె ఇచ్చిన గ్లాసును అందుకొని మల్లిక వేడి కాఫీని తాగేసింది.

2

మల్లిక పనిలో చేరి వారం రోజులైంది. సావిత్రి చెప్పిన పనులన్నీ ఆమె సవ్యంగా చేసుకుపోతోంది. ఒళ్ళు వంచి పనిచేసే మనిషి దొరికినందుకు సావిత్రి యెంతో సంతోషించింది.

రాత్రి తొమ్మిది దాటింది.

"అమ్మా, నేను ముందు వరండామీద పడుకుంటాను. తలుపులు వేసుకోండి" అంది మల్లిక.

"వేసుకుంటానులే" అంది సావిత్రి.

సోఫాలో కూర్చుని పత్రిక చదువుతున్న భర్తవైపు చూసింది.

"దాని వయస్సు యే యిరవైనాలుగో వుంటుందండి. దాన్ని లోపల పడుకోమంటే!"

"ఎక్కడ?"

"ఈ హాల్లో."

"తొందరపడకే! అది కొత్త ముఖం.... అది ఎక్కడ నుంచి యిలా వచ్చిందో మనకు తెలియదు" అన్నాడు భర్త.

"మండపేట నుంచి వచ్చానని చెప్పిందిగా?"

"అది చెప్పినదంతా మనం నమ్మకూడదు. మరి కొంత కాలం చూశాక, ఆమె మీద మనకు పూర్తిగా నమ్మకం యేర్పడ్డాక లోపల ఆమెను మనం పడుకోమనొచ్చు" అన్నాడు రంగారావు.

"అలాగేలెండి" అని ఆమె వెళ్ళి ముందు తలుపులు మూసింది.

మర్నాడు పొద్దుట రంగారావు నిద్ర లేచి ఒళ్ళు విరుచుకుని కిందకు దిగాడు. ఏదో ఆలోచన తట్టి పర్సు లోంచి పదిరూపాల నోటు తీసి టేబుల్ కింద పడేశాడు. మల్లిక యెటువంటిదో ఆ నోటు కాస్సేపట్లో నిరూపిస్తుంది!

అతడు పళ్ళు తోముకొని, ముఖం కడుక్కుని హాల్లో కెళ్ళి సోఫాలో కూర్చున్నాడు. నవ్వుతూ వచ్చి సావిత్రి అతడికి కాఫీ యిచ్చింది.

దిన పత్రికను అతడిముందు పెట్టింది.

"నువ్వు యెప్పుడు లేచేవ్?"

"ఐదింటికి మెలుకువొచ్చేసింది. మళ్ళా నిద్రపట్టలేదు. సముద్రపు హోరులా వుంది మీ గురక!" అందామె.

"నన్ను లేపేస్తే గురక మాయమయ్యేదిగా!" అన్నాడతను.

"అంత పెందరాళే లేచి యేం చేస్తారు మీరు?"

"ఏమీ చెయ్యకపోయినా నువ్వు చేసేది చూసే వాడినిగా!"

"రేపు లేపుతాలెండి" అని ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

అతడు కాఫీ తాగి పేపరు చదువుతూ కూర్చున్నాడు. మునుపు సిగరెట్ పొగ పీల్చి వదుల్తూ కాఫీ తాగేవాడు. కాని డాక్టర్ సిగరెట్ ముట్టుకోవద్దన్నాడు. మంచి పిల్లాడిలా రంగారావు సిగరెట్‌ను వదిలేశాడు. వయస్సు వచ్చినకొద్దీ అలవాట్లు మార్తూ వుంటాయి. మునుపు అతను ఆల్కహాల్‌కి దూరంగా వుండేవాడు. రిటైరయ్యాక, సిగరెట్లు మానేసి విస్కీ, బ్రాందీలు సేవించడం మొదలెట్టాడు. దుబాయినుంచి వచ్చిన రెండో కొడుకు స్కాచ్ విస్కీ బాటిల్సు పట్టుకొచ్చాడు. తండ్రిని కొంచెం తాగి

చూడమన్నాడు. ఆ విధంగా డ్రింకింగ్ అలవాటైంది.

మల్లిక తుడవడానికి పడగ్గదిలోకి వెళ్ళింది. పేపరు చదవడం మాని అతడు ఆ గది గుమ్మంవైపే చూస్తున్నాడు. వంటింటి గుమ్మంలోంచి సావిత్రి పడగ్గదివైపే చూస్తోంది.

కాసేపట్లో పనిమనిషి బయటకొచ్చింది. హాలును తుడిచి వెనక్కు వెళ్ళిపోయింది.

"సావిత్రీ!" పిల్చాడతను.

భార్య అతడి దగ్గరకొచ్చింది.

"ఈ ముండని మనం నమ్మకూడదు. టేబుల్ కింద యేదేనా దొరికితే, మంచిమనిషయితే మనకిస్తుంది. గది తుడిచి అది వెళ్ళిపోయింది!" అన్నాడతను.

"అదే నేనూ ఆలోచిస్తున్నాను. నా మట్టెలు రెండూ మంచంకింద పడేశాను. వెళ్ళిచూస్తే అవి లేవు. ఆ దొంగముండ యెక్కడో దాచుకొని వుంటుంది!" అందామె.

అతడు గంభీరంగా నవ్వాడు.

"నువ్వు అక్కడ పడేశేవని నాకేం తెలుసు? నీ మట్టెలను నేను తీసి డ్రాయరులో దాచాను" అన్నాడతను.

"మీతో చెప్పకుండా అలా చేయడం నా తప్పు!" అందామె.

"అయినా నా పదిరూపాయిల నోటు అది యివ్వలేదే!" అన్నాడతను.

"అది మీరు పడేశారా? ఆ నోటును నేను తీసి దాచాను" అంది సావిత్రి నవ్వుతూ.

"మన పరీక్ష ఫెయిలయింది. రేపు యిదే మళ్ళా

చేద్దాం. చూద్దాం మల్లిక ఏం చేస్తుందో" అన్నాడు రంగారావు

మర్నాడు మల్లిక హాల్లో కూర్చున్న వాళ్ళ దగ్గరకు నవ్వుతూ వచ్చింది.

"అమ్మగారూ, మీ మట్టెలు మంచంకింద పడున్నాయి" అని వాటిని యిచ్చేసింది.

"వీటికోసం నిన్నటినుంచి వెతుకుతున్నాయి. లక్కీ. దొరికాయి" అంది సావిత్రి.

రంగారావు పనిమనిషి వంక చూస్తున్నాడు. ఆమె హాలును తుడుస్తోంది. భార్యాభర్త లిద్దరూ పడగ్గదిలోకి వెళ్లారు.

"నీ మట్టెలిచ్చింది. నా పదిరూపాయిల నోటు కొట్టేసింది" అన్నాడతను తగ్గు స్వరంతో.

సావిత్రి టేబుల్ వైపు నడిచింది.

టేబుల్ కింద, జోళ్ళ వెనక పదిరూపాయిల నోటు అలాగే ఉంది!

"పాపం, అది మంచిదేనండి" అంది సావిత్రి.

"దాన్ని మనం నమ్మొచ్చు" అన్నాడు రంగారావు.

ఆనాటి రాత్రి మల్లిక చాప పట్టుకొని బయటకు వెళ్ళిపోతుంటే సావిత్రి పిల్చింది.

"ఈ హాల్లో పడుకో! ఒంటరిగా బయట యెందుకు పడుకోడం?" అంది సావిత్రి.

"నా మొగుడు నన్ను వదిలి వెళ్ళిపోయినప్పటినుంచీ నేను ఒంటరిదాన్నేనమ్మా" అంది మల్లిక.

"నీ మొగుడు నిన్ను వదిలేశాడా?"

"అవునమ్మా. చిన్నప్పుడే పెళ్ళయిపోయింది. ఆరేళ్లు నాతో ఉన్నాడు. నాకు పిల్లలు పుట్టలేదు. నన్ను

వదిలేసి మస్కట్ పోయాడు. అక్కడ బాగా డబ్బు గడించి మరో పిల్లను పెళ్ళాడి అక్కడే ఉంటున్నాడని విన్నాను."

"దుర్మార్గుడు!" అంది సావిత్రి.

"పోనీయండమ్మా! ఎక్కడో అతడు సుఖంగావుంటే అదే నాకు చాలు. అతడు వెళ్ళిపోయాక నేను మళ్ళా కళ్ళెత్తి మరో మొగాడి వంక చూడలేదు" అంది మల్లిక.

"సావిత్రీ" పడగ్గదిలోంచి రంగారావు పిల్చాడు.

"ఇక్కడే పడుకో! తలుపులు మూసి గడియలు బిగించు" అని సావిత్రి వెళ్ళిపోయింది.

3

సావిత్రి తలంటు పోసుకుంటోంది. స్నానాల గదిలో దగ్గరుండి మల్లిక ఆమెకు సహాయపడ్తోంది.

వీపు రుద్దుతూ, "మీది బంగారంలాంటి ఒళ్ళమ్మా. చిన్నప్పుడు యెంత అందంగా వుండేవారో!" అంది మల్లిక.

ఆ మాటలు విని సావిత్రి సంతోషించింది.

"మాది పెద్ద కుటుంబం. నా తలిదండ్రులకు నలుగురు కొడుకులు, ముగ్గురు కూతుళ్ళు. నే ఆడపిల్లల్లో పెద్దదాన్ని. ఎస్సెల్సీదాకా చదివాను. నన్ను చూడ్డానికొచ్చిన మొదటి వ్యక్తి నా భర్త అయిపోయారు. పిల్ల నాకునచ్చింది, ముహూర్తం పెట్టించండి అన్నారాయన. అదంతా నాకు బాగా జ్ఞాపకం. పెళ్ళి అయ్యేసరికి నా వయసు పదిహేనేళ్ళు. నా పెళ్ళి ఫోటో నీకు చూపిస్తాను" అందామె.

వళ్ళు బాగా రుద్ది ఆమె సావిత్రికి నీళ్ళు పోసింది. ఆమె వయసు యాభై దాటింది. భర్త ఆమెకంటె

ఎనిమిదేళ్ళు పెద్ద.

"మీరు వెళ్ళండమ్మా! నేను ఈ గది శుభ్రపరిచి వస్తాను" అంది మల్లిక.

సావిత్రి తన పడగ్గదిలోకి నడిచింది. రంగారావు బాంకికి వెళ్లాడు, పెన్షన్ డబ్బు తీసుకోడానికి.

కాస్సేపట్లో మల్లిక గదిలో కొచ్చింది. చక్కటి పట్టుచీరను సావిత్రి కట్టుకుంది. మేకప్ చేసుకుంది. గాడ్రెజ్ బీరువా తెర్చి నగలు మెళ్ళో వేసుకుంది. ఎడంచేతికి పెద్దకొడుకిచ్చిన అమెరికన్ వాచ్‌ను పెట్టుకుంది.

"చాలా అందంగా ఉన్నారమ్మా. మీలాటివారి ఇంట్లో పని దొరకడం నా అదృష్టం" అంది మల్లిక.

సంతోషంగా సావిత్రి తన పెళ్ళి ఫోటోను మల్లికకు చూపించింది. ముచ్చటగా ఫోటోను చూసింది మల్లిక.

పాతకాలపు ఫోటో. అక్కడక్కడ ఫోటోను పురుగులు తినేశాయి. పెళ్ళికూతురు కట్టుకున్న పట్టుచీర ముడతలు స్పష్టంగా వున్నాయి. రంగారావు సూటులో ఉన్నాడు. ఇద్దరూ యవ్వనంలో వున్నారు.

"ఈ ఫోటోలో వున్నట్లు మీరిప్పుడూ అందంగానే వున్నారమ్మా" అంది మల్లిక.

బీరువా అద్దం ముందు నిలబడి సావిత్రి తన రూపాన్ని ఓసారి చూసుకుంది.

"యాభై ఏళ్ళు దాటినా ముప్ఫయిదేళ్ళదానిలా వున్నారు మీరు" అంది మల్లిక.

ఆనందంగా ఆమె మల్లికవైపు చూసింది.

"ఈ పగడాల గొలుసు నువ్వేసుకో!" అంది సావిత్రి.

"బంగారం గొలుసు నా కొద్దమ్మా" అంది మల్లిక.

"ఈ గొలుసులో యెక్కువగా బంగారం లేదులే. నా దగ్గర యెన్నో నగలున్నాయి. నేనీ గొలుసు వేసుకోడంలేదు."

"తీసుకోమన్నారు. ఆ మాట చాలమ్మా నాకు. నా భర్తతో వున్నప్పుడు నా మెళ్ళో గొలుసు వుండేది. చేతులకు గాజులుండేవి. అవన్నీ నా మొగుడు లాక్కుని, అమ్మేసి తాగేశాడు. పరాయివాడు ఒల్చుకుపోయేవేవీ ఒంటిమీద వుండకూడదని నేననుకున్నాను. అప్పటినుంచీ ఇలాగే వుంటున్నాను" అంది మల్లిక.

సావిత్రి ఆమెవైపు జాలిగా చూసింది.

"మల్లికా, నీ వయస్సెంత?"

"నే పుట్టిన గుడిసెలో కాలెండర్ ఎక్కడుందమ్మా డేటు చూడ్డానికి?"

"నీ వయసు యిరవై నాలుగు దాటి వుండదు. మంచి యవ్వనంలో వున్నావు. ఈ పట్నంలో నువ్వు ఎక్కువ కాలం ఒంటరిగా వుండలేవు. నీ అందచందాలు చూసి యెవరో నీ వెనక బడ్తారు" అంది సావిత్రి.

"అటువంటి వాళ్ళ బారినుంచి తప్పించుకోవాలని నేనిక్కడికొచ్చానమ్మా. నా మొగుడిని చూశాక మరో మొగాడి వంక చూడాలనే కోరిక నాలో లేకుండా పోయింది" అంది మల్లిక.

అప్పుడే రంగారావు వచ్చాడు. మల్లిక బయటకు పరుగెత్తింది.

4

చక్రాల బండిలో రోడ్డు వారగా కూరలు అమ్ముతున్న గోపీ ఆమె వంక నవ్వుతూ చూశాడు.

"నీది కొత్త మొహం!" అన్నాడతను.

"నాకు నీదీ కొత్త మొహమే" అంది మల్లిక.

"పట్నానికి కొత్తగా వచ్చావా?"

ఆమె తలాడించింది.

"వంకాయలు కిలో ఎంత?"

"నీతో బేరమాడ్డం నాకిష్టంలేదు. అందరూ రెండు రూపాయిల చొప్పున ఇస్తున్నారు. అదెక్కువనుకుంటే తగ్గించి యియ్యి" అన్నాడతను.

క్షణకాలం మల్లిక అతడివైపు నవ్వుతూ చూసింది. అతడి వయస్సు ఇరవై అయిదు దాటింది. తెల్లటి పంచె, చొక్కా ధరించాడు. కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. ఏదో ఆకర్షణ ఆమెను అతడివైపు లాక్కుపోతోంది.

"నీ పేరు?" అడిగిందామె సిగ్గుతో.

"గోపీ. నీ పేరుకూడా చెప్పాలి!"

"మల్లిక. అదిగో ఆ ఇంట్లో పనిచేస్తున్నాను. రాత్రీ పగలూ అక్కడే వుంటాను" అందామె.

కొంచెం దూరంలో వున్న ఆ ఇంటివైపు అతడు సూటిగా చూశాడు.

"కూరలు కొనడానికి నువ్వొచ్చావేం? ఆ ఇంటి అమ్మగారు బావున్నారా?"

"గుండులా వున్నారు. ఇటుపైన కూరలూ అవీ నేనే కొంటూ వుంటాను."

మల్లిక మూడు రకాల కూరల్ని కొంది. అతనికి డబ్బిచ్చింది. తన చేతిలో వున్న చాక్లెట్ను గోపీ చేతిలో పెట్టింది.

"నీ కొడుక్కి!" అందామె నవ్వుతూ.

అతడు తియ్యగా నవ్వాడు.

"నాకింకా పెళ్ళే కాలేదు."

"అయితే నువ్వే తిను" అని మల్లిక వెనక్కి తిరిగి వడివడిగా వెళ్ళిపోయింది.

ఆనాటి సాయంత్రం గేటు ముందు నిలబడి మల్లిక రోడ్డువైపు చూస్తోంది. చక్రాల బండి తోసుకుంటూ గోపీ ఆమె దగ్గరకు వచ్చాడు.

"ఎవరికోసం యెదురు చూస్తున్నావు?" అడిగాడు నవ్వుతూ.

"నీకోసం కాదులే!" అందామె కొంటెగా.

"అబద్ధం చెప్తున్నావు!" అని గోపీ ఆమె బుగ్గమీద వేలితో మెల్లిగా తట్టాడు.

"నాతో పరాచికాలాడకు!"

"ఆడితో యేమవుతుంది?"

"పళ్ళూడుతాయి."

"ఊడితే ఫరవాలేదులే. నీ పేరు చెప్పి మళ్ళా కట్టించుకుంటాను."

మల్లిక కళ్ళు చిట్లిస్తూ అతడివైపు తీక్షణంగా చూస్తూ ఉండిపోయింది.

"మల్లీ నీతో మాట్లాడాలి!"

"ఇప్పుడదేగా చేస్తున్నది?"

"ఈ రోడ్డుమీద కాదు. మనిద్దరం ఓ చోట యెదురెదురుగా కూర్చుని మాట్లాడాలి."

ఆమె కొంటెగా నవ్వింది. బండివైపు చూసింది. కూరగాయలు లేవు.

"అంతా అమ్మేశావా?"

"నా బండిలో యెప్పుడూ కూరలు మిగలవు. ఎవరో వచ్చి కొని పట్టుకుపోతారు."

"అదృష్టవంతుడివి."

"అలా నువ్వన్నందుకు సంతోషిస్తున్నాను. ఎప్పుడు కలుసుకుందాం?"

"రాత్రి పదింటికిరా. అప్పటికి అయ్యగారూ, అమ్మగారూ నిద్రపోతూ వుంటారు. చడీ చప్పుడూ చెయ్యకుండా రావాలి. నీకోసం ముందు వరండామీద నిలబడి వుంటాను. అక్కడ కూర్చుని మనం మాట్లాడుకోవచ్చు" అందామె.

గోపీ ఆమె కళ్ళల్లోకి ఆత్రంగా చూశాడు.

"మల్లీ, నువ్వు చాలా అందంగా వున్నావు!"

"అదంతా అప్పుడు చెప్పు."

"వెళ్ళిపోనా?"

ఇంట్లోంచి సావిత్రి, "మల్లికా?" అని గట్టిగా పిల్చింది.

"వస్తున్నానమ్మా" అని మల్లి అతడివైపు నవ్వుతూ చూసింది.

గబగబా ఇంటివైపు నడిచింది మల్లిక.

గోపీ ఆమెకేసి ఓరగా చూస్తూ చక్రాల బండిని ముందుకు పోనిచ్చాడు.

సావిత్రి ముందుకు వెళ్ళింది ఆమె మెల్లిగా.

"మల్లికా, యిప్పుడు నేనూ అయనా సినిమాకి వెళుతున్నాం. మేం తిరిగొచ్చేసరికి తొమ్మిది దాటుతుంది. ఇల్లు జాగ్రత్తగా చూసుకో."

"ఇంటికి తాళంవేసి వెళ్ళండమ్మా. మీరొచ్చిందాకా నేను ముందు వరండామీద కూర్చుని వుంటాను" అంది మల్లిక.

ఇంటికి తాళంవేసి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. మల్లిక గేటువైపు నడిచింది. రోడ్డు పొడుగునా చూసింది.

కొంచెం దూరంలో గోపీ రూపం కనిపించింది. ఆమె వేగంగా అటువైపు పరుగెత్తింది.

కాస్సేపట్లో అతడి పక్కకు చేరుకుంది. బండినాపి అతడామె వంక చూశాడు.

"పడింటికి రావద్దా?" అడిగాడతను.

"వద్దు" అందామె.

"నీ మనసెందుకలా మారింది?"

"అమ్మగారూ, అయ్యగారూ సినిమాకి వెళ్లారు. వాళ్ళు తిరిగొచ్చేసరికి తొమ్మిది దాటుతుంది. ఇప్పుడే పోదాం పద!" అందామె.

అతడు సంతోషంగా బండిని వెనక్కు తిప్పాడు. ఇద్దరూ మెల్లిగా ఆ ఇంటి ముందుకు చేరుకున్నారు. బండిని అతడు కాంపౌండులోకి తీసుకెళ్లాడు.

గేటు మూసి నవ్వుతూ ఆమె అతడి దగ్గరకు నడిచింది. అతడామె చెయ్యిని పట్టుకున్నాడు.

"తొందరపడకు! ఇరుగు పొరుగువాళ్ళు చూస్తే బాగోదు. చీకటి పడనీ!" అందామె.

సమీపంలో వున్న మందార చెట్టుకింద యిద్దరూ కూర్చున్నారు. అతడామె వేళ్ళను నిమిరాడు.

చీకటి పడింది. మెల్లిగా అతడామెవైపు జరిగాడు.

"మల్లీ, చూడగానే నువ్వు నాకు బాగా నచ్చావు!" అన్నాడతను.

"అలా యెందరికో నీకు నచ్చుండాలి!" అందామె.

"ఏ ఆడదానితోటీ నాకు సంబంధంలేదు. మొదటిసారిగా నీకు దగ్గరవుతున్నాను."

ఆమె పకపక నవ్వింది.

"నీ మాటలు నేను నమ్మను!"

"తర్వాత నువ్వే ఒప్పుకుంటావు" అన్నాడతను.

అతడి ఒళ్ళో తలెట్టుకుని మల్లిక వెల్లకిలా పడుకుంది. చేతుల్తో ఆమెను ఎత్తి పెదిమలను అతడు బలంగా ముద్దెట్టుకున్నాడు.

చీకట్లో ఇద్దరూ పక్కపక్కనే పడుకున్నారు. ఆమె అతడిమీద చెయ్యి వేసింది.

"నీ ఇల్లెక్కడ?"

"నాకు ఇల్లు లేదు. పార్కులోని సోఫాలో నిద్రపోతూ వుంటాను."

"నీ కెవ్వరూ లేరా?"

"లేరు" అన్నాడతను.

"ఇంతకాలం ఎలా పెరిగావు?"

"రోడ్లమీద తిరుగుతూ పెరిగాను."

"నీకు గోపీ అన్న పేరు ఎవరు పెట్టారు?"

"గోపీ సినిమా చూసి ఆ పేరు నేనే పెట్టుకున్నాను."

ఆమె బలంగా అతడిని కౌగలించుకుని, పెదిమలను ముద్దెట్టుకుంది.

"నువ్వే నా ముద్దుల గోపీవి" అందామె.

5

అర్థరాత్రి!

మెల్లగా ఆమె ముందు తలుపు తెర్చింది. హాల్లోని లైట్ వెల్గుతోంది. ఇద్దరు మనుషులు లోపలకు వచ్చారు. ఒకతను పొడుగ్గా, బలంగా వున్నాడు. అతడి చేతిలో కత్తి వుంది. రెండోవాడు పొట్టిగా, లావుగా వున్నాడు. అతడి చేతిలో పిస్టల్ వుంది.

"డేవిడ్!" అందామె.

అతడామె వంక చూశాడు.

"ఇద్దరూ నా వెనకనే రండి. నేను పిలిస్తే ఆమె తలుపు తెరుస్తుంది. అటుపైన మీరు ఆ గదిలోకి జొరబడండి" అందామె.

"అలాగే, మిస్ జూలీ" అన్నాడు పొడుగాటి మనిషి డేవిడ్.

"అహమ్మద్, చప్పుడు చేయకుండా నడువు" అందామె పొట్టివాడితో.

పడగ్గది తలుపును ఆమె తట్టింది.

"ఎవరు?" అడిగింది సావిత్రి.

"మల్లికనమ్మా. మీ చుట్టాలెవరో వచ్చారు" అంది మల్లిక వురఫ్ జూలీ.

సావిత్రి భర్తను లేపింది. అతడు లేచి ఆమెవైపు చూశాడు.

"ఎవరో చుట్టాలొచ్చారట!" అందామె.

అతడు టైమ్ చూశాడు. పన్నెండూ పది అయింది.

"ఇంత రాత్రివేళ చుట్టాలెవరొస్తారే?" ప్రశ్నించాడతను.

"వెళ్ళి తలుపు తెరవండి. మల్లిక పిలుస్తోంది" అంది సావిత్రి.

"నువ్వే తెర్చి చూడవే" అన్నాడు రంగారావు.

సావిత్రి కిందకు దిగింది, తలుపు తెర్చింది. డేవిడ్, అహమ్మద్ ఆమెను తోసుకుంటూ లోపలకు జొరబడ్డారు.

వాళ్ళ వెనకనే ఆమె లోపలకొచ్చింది.

"అహమ్మద్, మొదట యీ ముసలాళ్ళను కుద

ముట్టించు. నన్ను చూసిన వాళ్ళు యీ లోకంలో బ్రతికి వుండకూడదు" అంది జూలీ కఠినంగా.

"మల్లికా, ఏమిటి నువ్వనేది? వీళ్ళిద్దరూ యెవరు?" అడిగింది సావిత్రి గాభరాగా.

వాళ్ళ మాటలు విని రంగారావు తటాలున కిందకు చూశాడు. డేవిడ్ అమాంతంగా అతడి గుండెల్లోకి కత్తిని దిగేశాడు. అరవకుండా అతడి నోటిని చేత్తో కప్పేశాడు. రంగారావు కుప్పలా వెనక్కి పడ్డాడు.

సావిత్రి బాత్‌రూమ్‌లోకి పరుగెత్తింది. అహమ్మద్ వెనకనే వేగంగా వెళ్ళాడు. తలుపు మూయడానికి ఆమె యెంతగానో ప్రయత్నించింది. కాని ఆమె ప్రయత్నం ఫలించలేదు. తలుపును బలంగా తోసుకుని అహమ్మద్ బాత్‌రూమ్‌లో అడుగుపెట్టాడు. అరవబోతున్న ఆమె నోటిని చేత్తో కప్పేశాడు. వణుకుతూ ఆమె గచ్చునేల మీద కూర్చుండి పోయింది.

"నన్ను చంపకు. నీకేం కావాలో పట్టుకుపో" అంది సావిత్రి భయంతో.

గుమ్మంలో నిలబడిన జూలీ సావిత్రివైపు సూటిగా చూసింది.

"అహమ్మద్, నీ పని తొందరగా కానీ" అంది జూలీ.

పాంట్ జేబులోంచి కత్తితీసి అహమ్మద్ ఆమెను రెండుసార్లు పొడిచాడు. సావిత్రి నేలమీదపడి కొంచెం సేపు గిజగిజ కొట్టుకుని చివరకు శాశ్వతంగా కళ్ళు మూసింది.

మిస్ జూలీ పడగ్గదిలోకి తిరిగి వచ్చింది. గాడ్రెజ్ బీరువాను తెరిచింది. అక్కడున్న నగలను డేవిడ్ చేతిలో

వున్న బాగ్‌లో పడేసింది. గదిలో వున్న ఇనప్పెట్టెను అహమ్మద్ తెరిచాడు. లోపల నోట్లకట్టలు కుప్పలుగా పడున్నాయి.

"ఈ ముసలాడు బాగా లంచాలు కొట్టేసి వుండాలి" అన్నాడు డేవిడ్.

"అంతా మన మంచికే" అంది జూలీ నవ్వుతూ.

నోట్లకట్టలను డేవిడ్ బాగ్‌లో పడేసుకున్నాడు. జిప్పర్ మూశాడు. సమీపంలో వున్న మిస్ జూలీవైపు చూశాడు.

"డేవిడ్, ఈ ముసలాడ్ని లాక్కెళ్ళి బాత్‌రూమ్‌లో అతడి భార్య పక్కనే పడెయ్యండి" అంది జూలీ.

డేవిడ్, అహమ్మద్ రంగారావ్ శవాన్ని లాక్కెళ్ళి బాత్‌రూమ్‌లో పడేశారు.

గుమ్మంలో నిలబడి వాళ్ళిద్దరివైపూ జూలీ క్షణకాలం చూసింది. వెనక్కి తిరిగింది.

"ఇంట్లోని లైట్లు ఆర్పేసి వెళ్ళిపోదాం" అందామె.

ముగ్గురూ ఇంట్లోంచి బయటకు నడిచారు. గేటువైపు మెల్లగా వెళ్ళారు.

రోడ్డు లైట్లు వెలుగుతున్నాయి. ఆ సమయంలో ఎక్కడా జనసంచారం లేదు. గేటుకి కొంచెం దూరంలో ఒక అంబాసిడర్ కారు ఆగి వుంది. ముగ్గురూ ఆ కారు వైపు నడిచారు.

అహమ్మద్ డ్రైవర్ సీటులో కూర్చుని తలుపు మూశాడు. డేవిడ్, జూలీ వెనక సీటులో కూర్చున్నారు.

అహమ్మద్ వెనక్కి తిరిగాడు.

"మిస్ జూలీ, ఎక్కడికి పోదాం?" ప్రశ్నించాడు.

"మీరుండే హోటల్ విక్టోరియాకి పద!" అందామె.

అహమ్మద్ కారును రోడ్డమ్మట వేగంగా పోనిచ్చాడు. హోటల్ గదిలో ముగ్గురూ సోఫాల్లో కూర్చున్నారు.

"డేవిడ్, ఎంత డబ్బుందో లెక్కెట్టు!" అందామె.

బాగ్ తెరిచి నోట్లకట్టలను డేవిడ్ బయట పడేశాడు. లెక్కెట్టసాగాడు.

"అహమ్మద్, గ్లాసులో స్కాచ్ విస్కీపోసి పట్రా!" అందామె.

గ్లాసులో స్కాచ్ విస్కీ పోసి, సోడా కలిపి అహమ్మద్ ఆమెకిచ్చాడు. ఆమె గ్లాసులోని విస్కీని గడగడ తాగేసింది.

"ఫిలిట్!" అందామె.

అతడు గ్లాసులో మళ్ళీ పోసి, సోడా కలిపాడు, ఆమె మెల్లిగా తాగుతూ అతడివైపు నవ్వుతూ చూసింది.

"మల్లికలా నటిస్తూ వీటన్నిటికీ దూరం కావలసి వచ్చింది. వి యామ్ స్టార్ వ్డ్!" అంది జూలీ.

"మిస్ జూలీ, నువ్విలా నటించడంవలన మన పని సులువుగా పూర్తయింది" అన్నాడు అహమ్మద్.

"సిగరెట్" అందామె.

ఒక సిగరెట్ వెలిగించి, రెండుసార్లు పొగ పీల్చి అహమ్మద్ ఆమెకిచ్చాడు.

సిగరెట్ పొగ పీల్చి వదుల్తూ ఆమె టైమ్ చూసింది. రెండు కావస్తోంది.

డేవిడ్ హుషారుగా ఆమె వంక చూశాడు.

"రెండు లక్షల, అరవై వేల నాలుగొందలయాభై వుంది కాష్. నగల విలువ కనీసం లక్షపైన వుంటుంది" అన్నాడు డేవిడ్.

"గుడ్ కాచ్" అందామె.

దేవిడ్, అహమ్మద్ ఆమెకిరువైపులా కూర్చున్నారు.

"తెల్లారగానే వాళ్ళ శవాలు పోలీసువారికి దొరుకు తాయి. మనం ఆ లోపలే ఈ పట్నం వదిలి బెంగుళూరు వెళ్ళిపోవాలి" అందామె.

"గుడ్ ఐడియా" అన్నాడు దేవిడ్.

ఆమె తూలుతూ వెళ్ళి పరుపుమీద పడుకుంది. దేవిడ్, అహమ్మద్ ఆమె కిరువైపులా కూర్చున్నారు.

"ఎన్నిరోజులపాటో నేను నీకు దూరంగా వున్నాను" అన్నాడు దేవిడ్.

"నేనూ దూరంగా వుండవలసి వచ్చింది" అన్నాడు అహమ్మద్.

ఆమె ఇద్దరివైపూ నవ్వుతూ చూసింది.

"ఒక రూపాయి కోయిన్ వుంటే యిలా యియ్యి" అందామె.

అహమ్మద్ ఒక రూపాయ కాసును ఆమె కిచ్చాడు.

"బొమ్మా, బొరుసా?" అందామె దేవిడ్ వైపు చూస్తూ.

"బొమ్మ," అన్నాడతను.

"బొరుసు," అన్నాడు అహమ్మద్.

ఆమె రూపాయి కాయిన్ని పైకి ఎగరేసింది. గిర్రున తిరుగుతూ అది పరుపు మీద పడింది.

బొరుసు! అహమ్మద్ వుషారుగా లేచాడు. దేవిడ్ విచారవదనంతో ఆమెవైపు చూశాడు.

"డోంట్ బాదర్! ఎప్పుడో ఒకప్పుడు నువ్వూ జయిస్తావు," అందామె.

దేవుడ్ లేచి నుంచున్నాడు.

"గుడ్‌లక్ మై ఫ్రెండ్," అని అహమ్మద్‌తో కర

చాలనం చేసి అతను గదిలోంచి బయటకు వెళ్ళి పోయాడు.

తలుపు మూసి అహమ్మద్ ఆమె పక్కనే వాలి పోయాడు. ఆవేశంతో ఆమెను ముద్దెట్టుకున్నాడు.

“అహమ్మద్!” అందామె.

“రెండు వారాలపాటు నాకు నిద్రలేదు. చాపమీద పడుకోలేక అష్టకష్టాలూ పడేదాన్ని. నన్ను ప్రశాంతంగా పడుకోనీ! డోంట్ డిస్టర్బ్ మి!” అందామె.

“అలాగే జూలీ,” అన్నాడతను మరేం గత్యంతరం లేక.

“గుడ్ నైట్,” అని ఆమె కళ్ళు మూసింది.

6

పొద్దుటే పాలవాడు యింటికొచ్చాడు. ముందు తలుపు మూసివుంది.

“మల్లికా! మల్లికా!” అని అర్చాడు అలవాటు మీద.

మల్లిక రాలేదు.

“సావిత్రి అమ్మా,” అర్చాడు.

అప్పుడూ జవాబులేదు. వరండా మీదకు వెళ్ళి తలుపును తట్టాడు. తలుపును తోసి హాల్లోకి చూశాడు. ఎవ్వరూ లేరు.

మరికొంతసేపు పిల్చి పాలవాడు వెళ్ళిపోయాడు. పక్కింటికి నడిచాడు. వరలక్ష్మి పాలు పోయించుకుంది.

“సావిత్రమ్మ యింట్లో ఎవ్వరూ లేరండి!” అన్నాడతను.

“పనిమనిషి మల్లిక లేదూ?” అడిగిందామె.

“ఎంత పిల్చినా ఆమె రాలేదు. పాలు పోయకుండా

వచ్చేశాను," అన్నాడతను.

ఆమె లోపలకు నడిచింది. హాల్లో ఆమె భర్త శంకరన్ కూర్చునివున్నాడు.

"సావిత్రమ్మ యింట్లో ఎవ్వరూ లేరటండీ. పాలు పోయకుండా పాలవాడు వెళ్ళిపోయాడు," అందామె.

"నన్నేం చెయ్యమంటావే?"

"లోపల వున్నారేమో, వెళ్ళి చూసిరండి."

"కాఫీ తాగాక వెళ్తానలే," అన్నాడతను విసుగ్గా.

కాస్సేపట్లో ఆమె కాఫీ తెచ్చియిచ్చింది. అతడు కాఫీ తాగి పేపరు చదువుతూ కూర్చున్నాడు.

"సావిత్రమ్మ యింట్లో...."

"నువ్వు చెప్పింది గుర్తుందే."

"అయితే వెళ్ళి చూసిరండి!"

"ఆ ముసలాళ్ళు బాత్‌రూమ్‌లోనో సరసాలాడుతూ వుంటారు. పానకంలో పుడకలా నేనెందుకు వెళ్ళడం?"

ఆమె అతడి వంక సూటిగా చూసింది.

"నేను వెళ్ళిరానా?" అందామె.

అతను పేపర్ని టేబుల్ మీద పడేసి బయటకు నడిచాడు. సావిత్రమ్మ యింటి హాల్లోకి వెళ్ళాడు. హాల్లో నిశ్శబ్దంగా వుంది.

"రంగారావుగారూ!" అని మూడుసార్లు పిల్చాడు.

పక్కనున్న పడగ్గదిలోకి వెళ్ళాడు. పరుపు మీద ఎవ్వరూ లేరు. గచ్చు నేలమీద రక్తం మరకలు వున్నాయి.

అతడు బాత్‌రూమ్ వైపు నడచాడు. తలుపును లోపలకు తోశాడు. ఆ భయంకర దృశ్యాన్ని చూసి, వెను తిరిగి బయటకు అరుస్తూ పరుగెత్తాడు! క్షణంలో తన యింటికి చేరుకున్నాడు.

"ఏమిటలా వున్నారు? ఏమైంది?" అడిగింది భార్య వరలక్ష్మి.

"వాళ్ళిద్దరూ బాత్ రూమ్‌లో రక్తం మడుగుల్లో పడున్నారు," అన్నాడు శంకరన్.

ఆమె భయంతో భర్తవంక చూసింది.

"మనం ఏం చెయ్యాలి?"

"పోలీసు రిపోర్టు యివ్వాలి," అన్నాడతను.

"అలా చూస్తారేం, రిపోర్టివ్వండి," అందామె.

శంకరన్ టెలిఫోన్ రిసీవర్ ఎత్తి ఒక నంబరు తిప్పాడు.

"తేనాంపేట పోలీస్ స్టేషన్," అందో కంఠం అటువైపు నుంచి.

"మా పక్క యింట్లో హత్య జరిగింది. వెంటనే రండి," అన్నాడు శంకరన్.

"మీ పేరు, అడ్రసు చెప్పండి."

శంకర్ అడ్రెసు పేరు చెప్పాడు.

"హత్య జరిగింది పక్కింట్లో, మా యింట్లో కాదు," అని హెచ్చరించాడు శంకరన్.

"ఆ అడ్రసు చెప్పండి."

శంకర్ చెప్పాడు.

"ఇంకా సబ్ ఇన్‌స్పెక్టర్ గారు రాలేదు. నేను ఆయనకు ఫోన్ చేసి చెప్తాను. మేం అక్కడకు వస్తాం. మీరు అక్కడే వుండండి."

"అలాగే," అని శంకరన్ రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

"ఏమన్నారు పోలీసులు?"

"వస్తున్నారు. నాకు కడుపులో కాలోంది. వాళ్ళు వచ్చేలోపల నాస్తా పడెయ్యవే!" అన్నాడతను.

"ఇడ్లీ రెడీగా వున్నాయి. తెస్తాను వుండండి," అని ఆమె లోపలకు పరుగెత్తింది.

7

పోలీసు జీప్ రంగారావు యింటిముందు ఆగింది. ఇన్‌స్పెక్టర్ దేవరాజు కిందకు దిగాడు.

ప్రజల్లో దేవరాజుకి బాగా పేరుంది. పది హత్య కేసుల్లో పని చేసి అతడు హంతకులను విజయవంతంగా పట్టుకున్నాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ దేవరాజ్ యువకుడు. అతడి వయస్సు యింకా ముప్ఫయి దాటలేదు.

జీప్‌లోంచి నలుగురు కానిస్టేబుల్సు కిందకు దూకారు.

"పక్కింట్లో వున్న శంకరన్‌గార్ని ఇక్కడకు రమ్మను" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

ఒక కానిస్టేబుల్ పక్కింటికి పరుగెత్తాడు.

జీప్ పక్కన నిలబడి దేవరాజు నలువైపులా చూశాడు. ఇంటి చుట్టూ చిన్న కాంపౌండు వుంది. వేప చెట్టు, మందార చెట్టు, కొబ్బరి చెట్లు, పూల మొక్కలు కనిపించాయి.

డాబా యిల్లు. డాబా మీదకు వెళ్ళడానికి మెట్లు బయటే వున్నాయి.

కానిస్టేబుల్‌తో వెనకనే శంకరన్ అక్కడికి వచ్చాడు.

"శంకరన్ నేనే సార్," అన్నాడతను.

"ఈ యింట్లో యెవరుంటున్నారు?"

"రంగారావుగారు, ఆయన భార్య సావిత్రి"

"రండి నాతో," అని యిన్‌స్పెక్టర్ ముందు గుమ్మం వైపు నడిచాడు.

తలుపును తోశాడు. వెనక్కి జరిగింది. ఇన్‌స్పెక్టర్ హాల్లోకి నడిచాడు. శంకరన్ వెనకనే కదిలాడు.

పడగ్గదిలోకి వెళ్ళాడు ఇన్‌స్పెక్టర్. "బాత్‌రూమ్‌లో చూడండి," అన్నాడు శంకరన్.

బాత్‌రూమ్ తలుపు లోపలకు తెర్చివుంది. నేలమీద రంగారావు, సావిత్రి పక్కపక్కనే పడివున్నారు.

"ఆ తలుపు మూసివుంది, సార్. నేను తోసి, శవాలను చూసి, బయటకు పరుగెత్తుకెళ్ళి మా యింటి నుంచి మీకు ఫోన్ చేశాను," అన్నాడు శంకరన్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ దేవరాజు శవాల పక్కకు నడిచాడు. సావిత్రి నైటీలో వుంది. రంగారావు లుంగీ, బనియన్‌లో వున్నాడు. కత్తితో పొడిచి వాళ్ళను చంపారని స్పష్టంగా తెలుస్తోంది.

ఇన్‌స్పెక్టరు దేవరాజు పక్కనున్న శంకరన్ వైపు చూశాడు.

"వీరుకాక యీ యింట్లో మరెవరు వుంటున్నారు?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"మల్లిక అనే పనిమనిషి వుంటోంది. ఆమె ఎక్కడికెళ్ళిందో!" అన్నాడు శంకరన్.

"ఆమె యిక్కడ చాలా కాలం నుంచి పని చేస్తోందా?"

"ఆమె యిక్కడ పనిలోకి చేరి మూడు వారాలు అయివుంటుంది. పనిమనిషి చాలా మంచిదని సావిత్రమ్మ నా భార్యతో చెప్తుంటే నేను విన్నాను" అన్నాడు శంకరన్.

"రంగారావుగారు ఏం చేసేవారు?"

"ఆయన తాశిల్దారుగా పనిచేసి రిటైరయ్యారు,"

అన్నాడు శంకరన్.

డాక్టర్ సుధాకర్ బాత్‌రూమ్‌లో కొచ్చాడు.

"మీ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నా," అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

డాక్టర్ సుధాకర్ శవాలను పరీక్షించసాగాడు.

ఇన్‌స్పెక్టర్ దేవరాజు, వెనకనే శంకరన్ పడగ్గదిలోకి వెళ్ళాడు. మంచం పక్కనే గచ్చు నేలమీద విశేషంగా రక్తం మరకలు వున్నాయి. వాటివైపు దేవరాజు పరీక్షగా చూశాడు.

పరుపుమీదకు అతడి చూపు మళ్ళింది. భార్యాభర్తలు పరుపుమీద పడుకున్న సూచనలు వున్నాయి. వాళ్ళు నిద్రపోయాక రాత్రి ఎప్పుడో ఇదంతా జరిగివుండాలి!

"మల్లిక తప్ప వేరే పనివాళ్ళు లేరా?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"లేరండి. సావిత్రమ్మ వంట చేసేది. రంగారావు గారు తోటలోని మొక్కలకు నీళ్ళు పోస్తూ వుండే వారు."

"నిన్న సాయంత్రం వాళ్ళను మీరు చూశారా?"

"అందర్నీ చూశాను. రాత్రి మల్లికను కూడా చూశాను."

"ఎన్నింటికి?"

"పదింటికి."

"ఎక్కడ?"

"ఆమె మందార చెట్టుకింద కూర్చుని వుంది."

"ఒంటరిగానా?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఆమెతో ఒక మగాడున్నాడు."

"ఎవరతను?"

"అతని రూపం స్పష్టంగా తెలియలేదు."

ఇన్‌స్పెక్టర్ సూటిగా అతడివైపు చూశాడు.

"మల్లికను గురించి మీకు తెలిసినదంతా చెప్పండి!"

"ఆమె కొకడో ప్రియుడు వున్నాడు. వాడు రాత్రిళ్లు పదింటికి వచ్చేవాడు. గంట వరకూ ఆమెతో వుండి వెళ్ళి పోయేవాడు."

"అతడిని మీరు ఎన్నిసార్లు చూశారు?"

"చాలా సార్లు చూశాను."

"ఎక్కడ నుంచి?"

"నా పడగది కిటికీలోంచి. మందార చెట్టుకిందున్న వాళ్ళు నా గదిలోంచి కనిపిస్తారు," అన్నాడు శంకరన్.

"రాత్రిళ్ళు మీరు నిద్రపోరా?"

"నా భార్య తొమ్మిదింటికే పడుకుంటుంది. ఎంత లేపినా లేవదు. నాకు నిద్రపట్టక అలా చూస్తూవుంటాను," అన్నాడతను.

"మల్లిక మాయమవడం విచిత్రంగా వుంది," అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"ఆ ప్రియుడితో లేచిపోయిందేమో! మల్లిక మంచి వయసులో వున్న ఆడది!"

డాక్టర్ సుధాకర్ అక్కడికొచ్చాడు.

"ఇన్‌స్పెక్టర్, నిన్న రాత్రి పన్నెండూ ఒంటిగంట మధ్య వాళ్ళు మరణించి వుండాలి. కత్తితో పొడిచి చంపారు," అన్నాడు డాక్టర్.

"థాంక్స్ డాక్టర్," అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

డాక్టర్ సుధాకర్ బయటకు వెళ్ళిపోయాడు. ఒక పోలీసు కానిస్టేబుల్ శవాల ఫోటోలను తీస్తున్నాడు. మరి కొందరు వేలిముద్రల కోసం చూస్తున్నారు.

ఇన్ స్పెక్టర్ దేవరాజు బయటకు నడిచాడు. మందార చెట్టు కిందకు వెళ్ళాడు. వెనకనే వెళ్ళాడు శంకరన్.

"అదే నా పడగ్గది!" అన్నాడు శంకరన్.

పడగ్గది వైపు చూశాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"ఆమె ప్రియుడెవరో చెప్పండి!"

"అతడు యిక్కడి వాడే. బండిలో కూరలు అమ్ముకునే గోపీ."

"అతడెక్కడుంటాడు?"

"రోడ్డుమీద కూరలు అమ్ముకుంటూ వుంటాడు."

"మల్లికను కల్సుకునే వ్యక్తి గోపీ అని మీరు ఖచ్చితంగా చెప్పగలరా?"

"వాడే! సందేహంలేదు," అన్నాడు శంకరన్.

మందార చెట్టుకింద చార్మినార్ సిగరెట్ పీకలు కనిపించాయి.

"గోపీ మీకు బాగా తెలుసా?"

"సంవత్సరం నుంచి బండిలో కూరలు అమ్ముతున్నాడు. నేను ఎన్నిసార్లో అతడి దగ్గిర కూరలు కొన్నాను. చురుగ్గా, తీగలా వుంటాడు గోపీ! నా మొహం అతడికి గుర్తుండొచ్చు. అంతకంటె ఎక్కువగా అతడితో పరిచయంలేదు," అన్నాడు శంకరన్.

"మీరు జీప్ లో ఎక్కండి!"

శంకరన్ జీప్ లో కూర్చున్నాడు. ఇన్ స్పెక్టర్ దేవరాజు జీప్ ను పోనిచ్చాడు. రోడ్డమ్మట ఒక కిలోమీటర్ దూరం వెళ్ళాక గోపీ బండి కనబడింది.

"అతనే!" అన్నాడు శంకరన్.

కూర్లబండి వెనక జీప్ ఆగింది. ఇన్ స్పెక్టర్ దేవరాజు బండి ముందుకు వెళ్ళాడు. శంకరన్ జీప్ దిగి వెనక్కు

తిరిగి రోడ్డమ్మట వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు.

కూరల మీద నుంచి యిన్ స్పెక్టర్ చూపు గోపీ మీదకు వెళ్ళింది.

"తీసుకోండి సార్! ఏం కావాలో చెప్పండి!" అన్నాడు గోపీ.

"నీతో మాట్లాడాలి!" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"దేన్ని గురించి సార్?"

"మల్లిక గురించి!" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"ఏమైందామెకు?" అడిగాడు గోపీ.

"ఆమె యిల్లు విడిచి పారిపోయింది. ఇంట్లో రెండు శవాలున్నాయి. రంగారావు, సావిత్రమ్మ చంపబడ్డారు," అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

గోపీ తృళ్ళిపడ్డాడు.

"వాళ్ళను ఆమె చంపివుండదు, సార్!" అరిచాడు గోపీ.

"మల్లిక ఎక్కడుంది?"

"నాకు తెలియదు, సార్."

"నీకు తెలుసు. దాస్తున్నావు!" గద్దించాడు యిన్ స్పెక్టర్.

"నిజం చెప్పాను, నమ్మండి."

"నిన్న ఆమెను చూశావా?"

"చూశాను."

"ఎప్పుడు?"

"పదింటికి."

"ఆమెతో ఎంతసేపున్నావు?"

"గంటసేపు, సార్."

"సరిగ్గా పదకొండింటికి వెళ్ళిపోయావా?"

"ఏమో నాకు తెలియదు సార్. నేనక్కడి నుంచి బండి తోసుకుని టీ షాపుకు వెళ్ళాను. అక్కడ టైమ్ అడిగాను. పదకొండున్నర అన్నాడు కొట్టతను. పన్నెండు దాకా అక్కడే వున్నాను. తర్వాత రామయ్యర్ పార్కుకు పోయి సోఫాలో పడుకున్నాను."

"నిన్నరాత్రి ఆమె నీతో ఏమంది?"

"కొన్ని రోజుల దాకా తనకోసం అక్కడకు రావద్దని చెప్పింది."

"ఎందుకలనని నువ్వు అడిగేవా?"

"అడిగాను, సార్. అదంతా అడగొద్దంది. వీలుచూసుకుని తనే వస్తానంది."

"నిన్ను ఎక్కడ కలుసుకుంటుంది?"

"నేనెక్కడున్నా అక్కడికొచ్చి కలుసుకుంటానంది," అన్నాడు గోపి.

"ఆమెను గురించి నువ్వు ఏం చెప్పగలవు?"

"ఆమెను గురించి నాకంతగా తెలియదు, సార్. ఎందుకలనో మా యిద్దర్కీ స్నేహమైంది. వారం రోజుల పాటు సుఖంగా కాలం గడిపాం. ఇప్పుడు వేరయి పోయాము."

"నువ్వామెకు డబ్బిచ్చావా?"

"మొదటిసారి డబ్బివ్వబోయాను. ఆమె తీసుకోలేదు. డబ్బుకోసం నా దగ్గరకు రాలేదని అందామె. ఆటుపైన నేను మళ్ళా డబ్బివ్వలేదు."

"అవసరమైతే మళ్ళా వచ్చి నీతో మాట్లాడ్తాను," అని ఇన్‌స్పెక్టర్ జీప్ వైపు నడిచాడు.

జీప్‌ను వేగంగా రంగారావు కాంపౌండులోని పోనిచ్చి ఆపాడు. శంకరన్ ఎదురయ్యాడు.

"ఏమటలా వెళ్ళిపోయారు?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"గోపీగాడు గూండా రకం మనిషి. వాడు మల్లికతో తిరుగుతున్నాడని నేను చెప్పినట్లు తెలిస్తే నా మీద పగబడ్తాడు. అందుకని వెనక్కి తిరిగి వచ్చేశాను," అన్నాడు శంకరన్.

ఇన్‌స్పెక్టర్ దేవరాజు ఆలోచిస్తూ లోపలకు వెళ్లాడు.

8

పోలీసు కమీషనర్ ఎదురుగా యిన్‌స్పెక్టర్ దేవరాజు నిలబడివున్నాడు.

"ఏమైందా కేసు?" అడిగాడు కమీషనర్.

"ఎంతో కనుక్కున్నాను సార్. కోయంబత్తూరులో ఒక ముసలామె హత్య చేయబడింది. రెండు వారాల క్రితం ఆమె ఇంట్లోకి కమల అనే పనిమనిషి చేరింది. ముసలామెకు నమ్మకం కుదిరేటట్లు ఆమె నడుచుకునేది. ముసలామె హత్య తర్వాత కమల మాయమైంది."

"గుడ్ గాడ్!" అన్నాడు కమిషనర్.

"సంవత్సరం క్రితం ఈ సంఘటన మధురలో జరిగింది. పరమశివ నాడార్ అనే ధనవంతుడు తన యింట్లో ఒంటరిగా జీవించేవాడు. రేవతి అనే పనిమనిషి అతడి ఇంట్లో చేరింది. మూడు వారాల తర్వాత అతను చంపబడ్డాడు. రేవతి మాయమైంది."

"ఇవన్నీ ఒకే రకం హత్యల్లా వున్నాయి!" అన్నాడు కమీషనర్.

"అదే నేను చెప్పదలచినది. ఒకే పేటర్న్‌లో యీ హత్యలు జరిగాయి. కమల, రేవతి, మల్లిక ఒకే యువతి మూడు పేర్లు అయివుండాలి, సార్," అన్నాడు యిన్

స్పెక్టర్.

"యూ ఆర్ రైట్," అన్నాడు కమిషనర్.

"త్వరలో ఆమెను పట్టుకుంటాను. కమల, రేవతి ఇంతవరకూ పోలీసులకు చిక్కలేదు. కాని ఈ పట్నంలో జరిగిన హత్యలకు కారకురాలైన మల్లిక నాకు తప్పక దొరుకుతుంది," అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"త్వరగా ఆమెను అరెస్టు చేయండి," అన్నాడు కమీషనర్.

"యస్సార్," అని యిన్ స్పెక్టర్ దేవరాజు బయటకు నడిచాడు.

ఇన్ స్పెక్టర్ దేవరాజు తన ఆఫీసుకు చేరుకున్నాడు. టెలిఫోన్ మ్రోగింది. అతడు రిసీవర్ని ఎత్తాడు.

"ఇన్ స్పెక్టర్ హియర్!"

"మూర్తి రిపోర్టింగ్, సార్. గోపీని వెంటాడుతున్నాను. అనేక మంది స్త్రీలు బండి దగ్గరకు వచ్చి కూరలు కొని తీసుకుపోతున్నారు. ఎవ్వరిమీదా నాకు అనుమానం రాలేదు."

"వెంటాడుతూనే వుండు!" అని దేవరాజు రిసీవర్ పెట్టేశాడు.

శంకరన్, వెనకనే ఒక స్త్రీ లోపలకు వచ్చారు.

"కూర్చోండి" అన్నాడు యిన్ స్పెక్టర్.

"ఇన్ స్పెక్టర్, యీమె రంగారావుగారి పెద్ద కూతురు. మీ టెలిగ్రామ్ అందగానే వచ్చింది. పేరు శ్రీలక్ష్మి," అన్నాడు శంకరన్.

శ్రీలక్ష్మి ఏడుస్తోంది.

"ఏడవకండమ్మా! ఆ యింట్లోంచి ఎంత డబ్బు పోయి వుంటుందో చెప్పగలరా?" అడిగాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

"అమ్మ నగలన్నీ పోయాయి. వాటి విలువ లక్ష రూపాయలు పైన వుంటుంది. చాలా కాష్ కూడా పోయి వుండాలి. ఎంత పోయిందో నేను సరిగ్గా చెప్పలేను," అందామె.

"హంతకులను త్వరలో పట్టుకుంటాను," అన్నాడు దేవరాజు.

9

బెంగుళూరు!

డేవిడ్, అహమ్మద్ ఆమె కెదురుగా కుర్చీలో కూర్చున్నారు.

మిస్ జూలీ మూడు కప్పుల్లో కాఫీ కలిపింది. ఎలక్ట్రిక్ బెల్ మ్రోగింది. డేవిడ్, అహమ్మద్ ముందు గుమ్మంవైపు వెళ్లారు.

ఒక పొట్లాన్ని విప్పి ఆమె పౌడర్ని వాళ్ళ కాఫీలో వేసింది. చంచాతో కలి పేసింది.

ఇద్దరూ తిరిగొచ్చారు.

"ఎవరు?"

"పోస్టువాడు. యేవో ఉత్తరం ఇచ్చాడు. మాది కాదని వాపసు చేసేశాను" అన్నాడు డేవిడ్.

"కమాన్, డ్రింక్!" అందామె.

ఇద్దరూ కప్పులు తీసుకుని తాగుతున్నారు. తన కాఫీ తాగుతూ ఆమె వాళ్ళవైపే చూస్తోంది.

డేవిడ్ అమాంతంగా కుర్చీలోంచి పక్కకు పడ్డాడు. కప్పు కిందపడి పగిలింది. అహమ్మద్ వెనక్కు పడ్డాడు.

కాఫీ తాగేసి ఆమె లేచి నుంచింది. వాళ్ళవైపు మౌనంగా చూసింది.

"శని విరగడైంది" అనుకుంది తనలో తను.

ఆమె పక్క గదిలోకి వెళ్ళింది. మూడు తోలు పెట్టెలు, ఒక లెదర్ బాగ్ గోడవారగా వున్నాయి. వాటిని చూసి ఆమె లోలోపల నవ్వుకుంది.

"కాశ్మీర్ కి పోదాం" అందామె వాళ్ళతో.

డేవిడ్, అహమ్మద్ అంతా పాక్ చేసి సిద్ధంగా వుంచారు. లెదర్ బాగ్ ను ఆమె తీసుకుంది. ఒక తోలు పెట్టెను మరో చేతో పట్టుకుంది. కిందకు వెళ్ళి అంబాసిడర్ కారులో పెట్టింది.

మళ్ళా యింట్లోకి ప్రవేశించింది. మెట్లెక్కి పైగదిలో పడున్న వాళ్ళిద్దరివైపూ చూసింది. గుడ్ బై చెప్పి కిందకు వెళ్ళిపోయింది.

ముందు తలుపు మూసి తాళం వేసింది. స్టీరింగ్ వీల్ వెనక కూర్చుని కారును వేగంగా రోడ్డు మీదకు పోనిచ్చింది.

కామత్ గారేజిముందు కారాపింది. అతడు నవ్వుతూ ఆమె దగ్గరకొచ్చాడు.

"ఈ కారు తీసుకుని నాకో ఫియట్ కారు యియ్యి" అందామె.

దొంగ కార్ల అమ్మకంలో కామత్ ఆరితేరినవాడు.

"ఫియట్ లేదు. ఫోర్డు కారిస్తాను" అన్నాడతను.

ఆమె కిందకు దిగి అతడు చూపించిన ఫోర్డు కారును చూసింది.

"అంబాసిడర్ తీసుకుని నాకెంత యిస్తావు యీ ఫోర్డు కారుతో సహా?" అడిగిందామె.

"పైసా యివ్వను. కావలిస్తే పట్టుకుపో!" అన్నాడు కామత్.

తన పెట్టె, లెదర్ బాగ్ ను ఆమె ఫోర్డు కారు

డిక్కీలో పెట్టి లాక్ చేసింది. కామత్ కి బైబై చెప్పి కారును పోనిచ్చింది.

టాంక్ నిండా పెట్రోలు పోయించి ఫోర్డు కారును మద్రాసువైపు ఆమె శరవేగంగా పోనిచ్చింది.

ట్రంక్ రోడ్డుమ్మట కారు దూసుకుపోతోంది. గతాన్ని గురించి ఆమె ఆలోచిస్తోంది....

తన తల్లి రెండో పెళ్ళి చేసుకుంది. తను స్కూల్లో చదువుకునేది. ఒకనాడు తల్లి యింట్లో లేదు. సవితి తండ్రి తాగివచ్చాడు. తనను రేప్ చేయబోయాడు. అతడి గుండెల్లోకి స్క్రూడ్రయివర్ గుచ్చేసి, యిల్లు విడిచి తను పారిపోయింది.

డేవిడ్ తో తనకు స్నేహమయింది. తర్వాత అహమ్మద్ వాళ్ళతో కలిశాడు! ఇప్పుడు తనకు కావలసింది వాళ్ళు కాదు! తనకు కావలసింది గోపీ!

గోపీతో తను కాశ్మీర్ కి పోవాలి! గతాన్ని మర్చిపోయి అతడితో సుఖంగా జీవితాన్ని గడపాలి!

రోడ్డుమీద పోతులు గుంపులుగా నడుస్తున్నాయి. హారన్ ఎన్నిసార్లు మ్రోగించినా అవి పక్కకు కదలడం లేదు!

ఆమె కారును ముందుకు పోనిచ్చింది. బంపరు తగిలి పోతులు పక్కకు పరుగెత్తాయి.

ఆమె కారును వేగంగా ముందుకు పోనిచ్చింది. గోపీ రూపం ఆమె మెదడులో మెదుల్తోంది.

10

రోడ్డు వారగా ఆగి వుంది గోపీ బండి. ఒక ముసలామె కూరలు కొంటోంది. ఆమె కాస్సేపట్లో వెళ్ళిపోయింది.

ఒక యువతి ప్లాస్టిక్ బుట్ట పట్టుకొని బండి దగ్గరకు

వెళ్ళింది. నవ్వుతూ అతడివైపు చూసింది.

"మల్లీ, నువ్వా!" అన్నాడు గోపీ.

"నా పేరిప్పుడు జూలీ. ఆ యింట్లో వుంటున్నాను. రాత్రి రా!" అందామె.

ఎవరో వచ్చారు. జూలీ వంకాయలు, బంగాళా దుంపలు, కాబేజి వగైరా కొని డబ్బిచ్చింది.

బండి దగ్గర మరెవ్వరూ లేరు.

"రాత్రి ఎన్నింటికి?"

"ఎనిమిదింటికి?" అందామె.

"వస్తాను" అన్నాడతను.

మరోసారి అతడి వంక చూసి ఆమె సమీపంలో వున్న తన ఇంటివైపు వెళ్ళిపోయింది. గేటు దాటిందాకా గోపీ ఆమె వంకే చూస్తూ వుండిపోయాడు.

* * *

టెలిఫోన్ మ్రోగింది. దేవరాజు రిసీవర్ని ఎత్తాడు.

"మూర్తి రిపోర్టింగ్ సార్!"

"చెప్పు!"

"ఒక యువతి కూరలు కొనుక్కుని వెళ్ళింది. అతడితో యేదో మాట్లాడింది. ఆమె వెళ్ళిన యింటివైపే గోపీ చూస్తూ వుండిపోయాడు."

"ఇద్దర్నీ వాచ్ చేయండి!" అని దేవరాజు రిసీవర్ని పెట్టేశాడు.

* * *

ఎనిమిదైంది.

చక్రాల బండిని కాంపౌండులో ఆపి అతడు ముందు తలుపువైపు వెళ్ళాడు. ఆమె తలుపు తెరిచింది. అతడు లోపలకు రాగానే ఆమె తలుపు మూసింది.

రెట్టు వెలుగుతోంది.

"గోపీ! గోపీ!" అని అరుస్తూ ఆమె అతడిని కౌగలించుకుని ముద్దెట్టుకుంది.

"మనిద్దరం రేపు విమానంలో కాశ్మీర్ పోదాం" అందామె.

ఎవరో తలుపును తట్టారు. తృళ్ళిపడ్తూ ఆమె అతడిని వదిలేసింది.

"నిన్నెవరేనా వెంటాడుతున్నారా?"

"నన్నెవరు వెంటాడ్తారు?" అన్నాడతను.

ఆమె మెల్లిగా తలుపు తెర్చింది. పిస్టల్ని ఆమెవైపు గురిపెట్టి యిన్స్పెక్టర్ దేవరాజు లోపలకు వచ్చాడు.

"మల్లికా, చేతులెత్తు!" అర్చాడతను.

"మల్లికెవరు?" అందామె కోపంగా.

"నువ్వే! గోపీ నిన్ను పోలుస్తాడు!" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్.

ఆమె గోపీవైపు తిరిగింది. గోపీవైపు యిన్స్పెక్టర్ దేవరాజు సూటిగా చూశాడు.

"మల్లిక యీమే సార్" అన్నాడు గోపీ.

ఆమె లోపలకు పరుగెత్తింది. వెనకనే పరుగెత్తాడు దేవరాజు. ఆమెను బలంగా పట్టుకున్నాడు.

"నన్ను చావనివ్వండి!" అర్చిందామె.

"రేవతి! కమల! మల్లిక! నువ్వు మూరు పేర్ల మనిషివి! ఎన్ని హత్యలో చేశావు...."

"నేను చంపలేను. డేవిడ్. అహమ్మద్ చంపారు."

"వాళ్ళు యెక్కడున్నారు?"

"నా చేతిలో వాళ్ళు చచ్చారు!" అందామె.

ఇన్స్పెక్టర్ దేవరాజు ఆమె చేతులకు బేడీలు

వేశాడు. ఆమెను ఒక కుర్చీలో కూర్చోబెట్టాడు.

"మూర్తీ!" పిల్చాడతను.

సి.ఐ డి. ఆఫీసరు మూర్తి దగ్గరకొచ్చాడు.

"ఈ ఇల్లంతా వెతకండి! వాళ్ళు దోచుకున్న డబ్బు మనకు దొరకొచ్చు" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ దేవరాజు.

"పడగ్గదిలో మంచంకింద లెదర్ బాగ్‌లో డబ్బూ, నగలూ వున్నాయి. తీసుకోండి. నాకు జీవితం మీద ఆశ పూర్తిగా నశించింది" అందామె.

ఇన్‌స్పెక్టర్ దేవరాజు, మూర్తి పడగ్గదిలోకి నడిచారు.

—:అయిపోయింది:—